

τραγήσιοι πολλαχ. Ἀσκή τοῦ χαλκῆ (φυσητήρ, φουσερὸ) ἔνιαχ. Ἀνοίξανε τ' ἀσιτὰ τὰι χύθη ὁ μοῦσιος Μέγαρ. Ἀρ-
γασμένον ἀσκή Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐφερέν μας τὰ ποστράντζα
τῶν ἀδ-δίων γὰ κρασὶν Κύπρ. || Φρ. Ἐγινε ἀσκή ἀπὸ τὸ με-
θύσι ἢ φαεῖ (πβ. Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. 552 f «τοῦτον οὖν
δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος ἀσκὸν καλοῦσι»). Τὴν ἔκανε ἀσκή
(ἐνν. τὴν κοιλίαν, δηλ. ἔφαγε πολὺ). Τὸν ἔκαμε ἀσκή 'ς τὸ ξύλο
(τὸν ἔδειρε πολὺ). Βρέχει μὲ τ' ἀσκή (ραγδαίως) πολλαχ. Ὁ
θεὸς κυλάει τ' ἀσκήα του (βροντᾷ) Lawson Modern Greek
Folklore 51 Φουσκώνει ἀστοιὰ (ρέγγει) Πελοπν. (Λαστ.)
Σ' ἐγέλασα σὰν κουρεμένο ἀστοὶ αὐτόθ. Θὰ τὸν φορτώσω
ἀσκή μὲ τὸ μέλι (ἀπειλή) Ἡπ. Καὶ 'ς τ' ἀσκή νὰ πηδήσῃ
δὲν κάνει τίποτε (εἶναι ἀνάξιος λόγου) αὐτόθ. Τὸν ἔχουνε σὰ
σπασμένο ἀσκή (τὸν περιφρονοῦν) Κεφαλλ. Εἶνι ἔν' ἀσκή (κοῦ-
φος καὶ ἐλαφρόνους) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τάσσει ἀσκήα καὶ
φλασκήα (ὑπόσχεται μεγάλα) Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Ἀκόμα
δὲν ἀρχίσανε, δὴ ἀσιτὰ γιομίσανε (ἐπὶ κομπορρημονούν-
των) Λαστ. Γεῖά σου, δάρδα! — Ἀσκήα μουσκεύω (ἐπὶ ἀσυν-
ενηνοσίας) Πελοπν. (Ἀργ.) Σιγαλὰ τ' ἀσκήα, τ' εἶναι πρόβεια
(πρὸς δειλὸν κομπάζοντα. τ' = τί, διότι) Πελοπν. (Δημητῶν.)
Ἀνάποδα τ' ἀσκή 'ς τὸ μύλο (τὸ ἔργον ἐκτελεῖται ἀδεξίως)
Παξ. Δὴ ἀσκήα κι ὅποιο σπάση (ἐπὶ ἐριζόντων, ὅτι καὶ ὁ
ἀπειλῶν πιθανὸν νὰ φονευσθῇ ἢ κακοποιηθῇ) Ἡπ. || Παρ-
οιμ. Ἀσκή ἀδειανὸ δὲ στέκεται (ὅτι ὁ πεινῶν εἶναι ἀνίκανος
πρὸς ἐργασίαν) Κρήτ. Ἀπὸ χοιρινὸ ἀσκή δὲν πίνεις κρασί
(ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναμένη κάνει τίποτε ἀπὸ ἐκείνους ποῦ
δὲν ἔχουν. Πβ. ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 23, 298 καὶ 299) Ζάκ.
Τί 'ν' ὁ ψύλλος, τί 'ν' τ' ἀσκή του; (ὅτι ἀπὸ μηδαμινῶν μηδα-
μινὰ πρέπει ν' ἀναμένη τις) πολλαχ. Ὁ παππᾶς κρατεῖ
τ' ἀδ-δὶν τὸ ἢ παππαδὶα τ' ἀσκόδη-μαν (ἐπὶ πλεονεκτούντων
ἐν ἀγῶνι) Κύπρ. Φάζει τὴν ἐλαίαν κι ἀφκὰ κρατεῖ τ' ἀσκήν
(ἐπὶ τοῦ ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας μεγάλῃν ἀξιοῦντος ἀντα-
πόδοσιν. φάζει = ταγίζει, ἀφκὰ = ἀποκάτω) Κερασ. || Ἀσμ.

Νὰ εἶχαμ' ἀσκήα καὶ γάιδαρο καὶ μοῦστο καὶ βαγένι,
ἐβαίναμε κ' ἐμεῖς κρασί καὶ πίναμ' οἱ καημένοι

Πελοπν. β) Ποσότης ὅση χωρεῖ εἰς ἓνα ἀσκὸν κοιν.:
Ἀσκή κρασί - λάδι - νερό - τυρὶ κοιν. Συνών. ἀσκήα. γ)
Παιδιά καθ' ἣν πηδοῦν ἐπὶ ἀσκού πεπληρωμένου ἀέρος
διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν κηρυσσομένου νικητοῦ τοῦ μὴ
πεσόντος (πβ. τὸν ἀσκωλιασμόν τῶν ἀρχαίων) Ἡπ. 2)
Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ ἡ κοιλία αὐτοῦ Κρήτ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Πολλὰ ἀσκήα ἐπέσανε
'ς τὸ δόλεμο Κρήτ. || Φρ. Ἐχει τὸ παιδί 'ς τ' ἀσκή (εἶναι ἐγ-
κυος, ἐπὶ γυναικός. ἢ προγάστωρ, ἐπὶ ἀνδρός) Λεξ. Δημητρ.
Ἐχει τὸ διάλογο 'ς τ' ἀσκή δου (εἶναι πολὺ κακός) Κρήτ. Ἀπὸ
τ' ἀσκή δου τὴν ἔβγαλε τὴν ψευθιά (ὁ ἴδιος ἐπενόησε τὸ ψευ-
δος) αὐτόθ. Ξέρει πολλὰ τ' ἀσκή του Μάν. Ἀπ' ἀσκού μου
τὸ λέγον (ἐξ ἰδίας ἐπινοίας) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἐφαε ξύλο περισσὸ κ' ἐχόρτασε τ' ἀσκή τζη

Κρήτ. 3) Δέρμα Νάξ. (Βόθρ.): Θέμε καὶ ἀσκή γὰ νὰ κά-
μουμε τὸ σομάρι. 4) Ἡ χεὶρ ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ
τῶν Γύφτων Ἡπ.

Πβ. ἀσκήδεα, ἀσκήδι, ἀσκός.

άσκιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή.

1) Ἐγγέω εἰς ἀσκόν: Ἀσκιάζω τὸ κρασί - τὸ λάδι. || Ἀσμ.
Ἀνάθεμά σε ἂ σέ 'θελα ἀσκή ν' ἀσκιάζω λάδι
τὴν ἀσκημή σου κορμαρὰ νὰ κοιμηθῶμε ὁμάδι.

Πβ. ἀσκοπον λλάζω 1. 2) Μεταφ. πληρῶ τὴν κοιλίαν
μὲ τροφήν: Μὴ βιάζεστε νὰ πηαίνουμε, γὰ δὲν ἀσκασε ἀκό-
μης ἀποπαῖ (ἀπεδῶ, αὐτὸς ἐδῶ).

ἄσκιαχτα ἐπίθ. ἄσκιαστα Λεξ. Δημητρ. ἄσκιαχτα
Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. ἄσκιαχα Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκιαχτος. Ὁ τύπ. ἄσκιαστα = χω-
ρὶς σκιὰν καὶ παρὰ Σομ.

1) Χωρὶς νὰ φανῇ ἡ σκιά του, χωρὶς νὰ γίνῃ κατὶ ἀν-
τιληπτὸν Κρήτ. 2) Ἀφόβως ἐνθ' ἀν.: Ἀσκιαχτα πῆγαινε,
δὲ σὲ πειράζει κιάνεις Κρήτ. Ἀν τὰ σπεντζούρια βόσκουν ἄσκια-
χτα, θὰ χειροτερέρῃ ὁ καιρὸς σὲ βαρυχειμωνιά (σπεντζούρια
= σπουργίτια) Οἶν.

ἄσκιαχτος ἐπίθ. ἄσκιαστος Λεξ. Λάουνδ. Δημητρ.
ἄσκιαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀήσκιαστους Μακεδ. (Βο-
γατσ.) ἄσκιαχτος Ἡπ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνέμ-
πληκτος) Λάουνδ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. ἄσκιαχτους
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσκήαστος. Ὁ τύπ. ἄσκια-
στος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ σκιαζόμενος, ὁ μὴ ὦν ὑπὸ σκιὰν Κρήτ. 2)
Ὁ μὴ γινόμενος ἀντιληπτὸς κατὰ τὴν διάβασίν του, ἀθό-
ρυβος Κρήτ.: Ἐπέρασε ἀποθροστιά μου ἄσκιαχτος. 3) Ὁ μὴ
φοβούμενος, ἀτρόμητος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἶν.) Κρήτ. Μακεδ. (Βογατσ.) — Λεξ. Γαζ. Λάουνδ.
Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀσκιαχτος ἄντρας Κρήτ. Ἀσκιαχτο
μάτι Λεξ. Δημητρ. Τὰ παλὺ κάρια τὰ καλὰ εἶν' ἄσκιαχτα Ζα-
γόρ. Συνών. ἀξύπαστος 1, ἀφοβος.

ἀσκιβάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκιβάριστους Εὐβ.
(Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκιβαριστός
< σκιβαρίζομαι.

Ὁ μὴ συγκρατούμενος: Ἀσκιβάριστους ἀνθρονπους, ὅτ'
φτάσῃ λέει.

ἀσκιδεῖ ἢ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκήδι καὶ τῆς καταλ. - ξά.

Κάδος δερμάτινος (θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον τὴν ποσό-
τητα τὴν ὁποίαν χωρεῖ ὁ ἀσκός): Δῶσ' μ' τὴν ἀσκιδεῖ σου
νὰ βγάλ' νερό. Πβ. ἀσκή, ἀσκήδι, ἀσκός.

ἀσκήδι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀδίδι Καλαβρ. (Κοντοφ.
Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀσκήδιον.

Ἀσκός ἐνθ' ἀν.: Ἀδίδι τ' ἀλαδίου (τοῦ λιμδίου) Μπόβ.
Πβ. ἀσκή, ἀσκιδεῖ, ἀσκός.

ἀσκήλα ἢ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 247.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ίλα.

Ὁσμὴ ἀσκού.

ἄσκιστος ἐπίθ. κοιν. ἄδκιστος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Σάντ.) ἄσ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἄδ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Θεσσ. κ.ά. ἄσκιγος πολλαχ. ἄδκιγος Πόντ. (Ὁφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.) ἄδκιχτος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσχιστος.

Ὁ μὴ σχισθεὶς, ἄσχιστος, ἄρρηκτος ἐνθ' ἀν.: Ἀσκιστο
ξύλο - σανίδι - κούτσουρο - χαρτί κοιν. Τά 'χ' ἄδ'στα τὰ σκ'τιὰ
Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀσκλάβωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσκλάβουτους βόρ. ἰδιώμ.
Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκλάβωτος. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. σκλάβ-
βος.

1) Ὁ μὴ ὑποδεδουλωμένος ἢ ὁ μὴ ὑποδουλωθεὶς σύν-
νηθ.: Μέρος ἀσκλάβωτο. Πατρίδα ἀσκλάβωτη πολλαχ. || Ἀσμ.

Εἶμαι μιὰ σκλάβω ἀσκλάβωτη, μιὰ σκλάβω σκλαβωμένη
Κύπρ. — Ποίημ.

